

РЕШЕНИЕ

№ 1968

гр. София, 26.03.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20
състав**, в публично заседание на 19.02.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **7073** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [улица], ап.7, чрез управителя С. С. М., срещу Ревизионен акт /РА/ № [ЕГН]/16.11.2012 г., издаден от Я. Е. В.-П. - главен инспектор по приходите при ТД на НАП – С., в частта, която е потвърдена с Решение № 1002/05.06.2013 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” /ОДОП/ при ЦУ на НАП.

В жалбата се поддържа, че РА е постановен в противоречие с материалния закон и в нарушение на процесуалните правила, като ревизиращият орган не е изпълнил указанията, дадени в отменителното решение на ответника № 839 от 17.04.2012 г. Твърди се, че в хода на ревизията са допуснати нарушения на чл. 32 ДОПК, поради което е накърнено правото на защита. Релевира се довод, че при повторната ревизия е извършена наново насрещна проверка на доставчика [фирма], без да има указания за това в отменителното решение. Твърди се също така, че жалбоподателят разполага с всички изискуеми съгласно чл. 45 от Правилника за прилагане на Закона за данък върху добавената стойност /ППЗДДС/ документи, обосноваващи реалност на доставките, поради което неправилно е начислен ДДС за довносяне по ВОД към фирма „А. Т. I.-Е.” и отказано правото на приспадане на данъчен кредит по доставките от [фирма], с които впоследствие е осъществен ВОД към фирма „М. С. I.-Е. S.”. От съда се иска отмяната на РА като неправилен и незаконосъобразен. Претендира се

присъждането на разносните по делото.

Ответникът – директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП-С. чрез процесуалния си представител юрк. Б. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия № 1203758/09.05.2012 г., изменена със Заповед № 1205525/20.07.2012 г., издадени от К. Л. Г. - началник сектор Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП-С., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне задълженията по ЗДДС за данъчните периоди 01.08.2009 - 30.09.2009 г. Ревизията е повторна по смисъла на чл.155, ал.4 ДОПК във връзка с Решение № 839/17.04.2012 г. на ответника, с което е отменен частично РА № [ЕГН]/20.09.2010 г. в частта за горесцитираните данъчни периоди и преписката е върната за извършване на нова ревизия, съгласно указанията, дадени в отменителното решение. Със заповедта за възлагане на ревизията съобразно изискванията на чл.113, ал.1 ДОПК са определени данните за ревизираното лице по чл.81, ал.1, т.2-5 ДОПК, както и ревизиращите органи по приходите и срокът за извършване на ревизията. На проверявания данъчен субект в съответствие с изискванията на чл. 113, ал.2 ДОПК са връчени екземпляри от заповедите за възлагане на ревизията на 22.05.2012 г. и на 25.07.2012 г., видно от представените разписки. Резултатите от ревизията са отразени в Ревизионен доклад № 1205525/31.08.2012 г., срещу който на основание чл.117, ал.5 ДОПК е подадено възражение вх.№ 53-06-3072/02.11.2012 г. Р. доклад съдържа реквизитите по чл.117, ал.2 ДОПК.

Ревизионното производство завършва с Ревизионен акт № [ЕГН]/16.11.2012 г., издаден от Я. Е. В.-П. – главен инспектор по приходите при ТД на НАП - [населено място], упълномощена със Заповед за определяне на компетентен орган № К 1205525/31.08.2012 г. РА е връчен на представител на жалбоподателя на 03.12.2012 г., видно от представената разписка. С РА са установени задължения по ЗДДС както следва:

във връзка с ВОД към румънското дружество „А. Т. I.-Е.“ допълнително установеният ДДС за данъчен период м.08.2009 г. е в размер на 41 604,72 лв. и за данъчен период м.09.2009 г. – 8 002,15 лв.;

по доставки от [фирма] - за периода м.09.2009 г. непризнатият данъчен кредит е в размер на 52 794,38 лв. и лихви за забава общо в размер на 3 097,24 лв.

С жалба вх.№ 53-06-4141/17.12.2012 г. ревизионният акт е обжалван по административен ред. На основание чл.156, ал.7 ДОПК между жалбоподателя и ответника е сключено споразумение, с което срокът за произнасяне по жалбата е удължен до 22.05.2013 г. В този срок решение от ответника не е постановено. Решение 1002/05.06.2013 год. на директора на Дирекция "Обжалване и управление на изпълнението" при ЦУ на НАП-С. е постановено при условията на чл. 156, ал. 6 ДОПК, във връзка с постъпила жалба срещу акта до Административен съд София – град, с вх. № вх.№ 53-00-582/30.05.2013 г., с което решение РА е отменен в частта относно данъчен период м.09.2009 г., като установеният резултат по ЗДДС за този период е намален от 8 004,55 лв. на 2,40 лв., като в останалата част РА е потвърден.

С протокол № 1230335/13.08.2012 г. ревизиращият орган е приобщил събраните в предходното ревизионно производство доказателства. В хода на ревизията е установено, че основен предмет на дейност на ревизираното дружество е комисионерска дейност, свързана с продажбата на стоки на различни лица в страни-членки на ЕС.

На основание чл. 45 ДОПК са извършени насрещни проверки, за резултатите от които са съставени Протоколи за извършени насрещни проверки /ПИНП/, описани в РД и приложени към него. В хода на насрещните проверки е установено следното:

Относно доставчика [фирма]:

Непризнатото право на приспадане на данъчен кредит е в общ размер на 52 794,38 лв. лева по фактури №№ 49/14.09.2009г., 51/18.09.04.2009г. и 53/28.09.2009 г., с предмет на доставките замразено месо.

На този доставчик е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ по реда на чл. 32 ДОПК. В указания срок не са представени изисканите по реда на ДОПК доказателства. Приобщени са дадените в хода на предишната ревизия доказателства от този доставчик. Ревизираното дружество е представило копия от фактури №№ 49/14.09.2009 г., 51/18.09.2009 г. и 53/28.09.2009 г. с фискални бонове, издадени от [фирма]. В хода на проверката е установено, че регистрацията на касовия апарат на [фирма] е прекратена на 12.08.2009 г., т.е. преди издаването на представените фискални бонове, като няма данни за регистрация на ново фискално устройство. Процесните фактури са включени в дневниците за покупки на ревизираното дружество. Представен е и комисионен договор от 01.06.2009 г., съгласно който [фирма] в качеството си на комисионер се съгласява от свое име и за сметка на комитента [фирма] да посредничи при покупката на стоки, собственост на комитента, като при намиране на конкретен клиент собствеността върху стоките се прехвърля на комисионера и в следствие от комисионера на крайния клиент. Комитентът се задължава да заплати на комисионера възнаграждение в размер, равняващ се на разликата между цената, на която е продадена стоката на крайния клиент, и цената, заложена в ценовата листа на комитента. Ревизираното дружество е декларирало, че с фактурираното от този доставчик замразено месо са осъществени вътрешнообщностни доставки /ВОД/ към „М. С. I.-Е. S.” – Италия. За доказване на ВОД са представени 3 бр.международни товарителници /С./, съгласно които стоката е получена в Италия съответно на 16.09.2009 г., 21.09.2009 г. и 30.09.2009 г., в които товарителници като изпращач е вписано дружеството-жалбоподател, като получател - „М. С. I.-Е. S.” и като превозвач – [фирма]. В хода на ревизионното производство в съответствие в чл.5 от Регламент ЕС 1798/2003 е изпратена молба до приходната администрация на Италия за информация относно процесните ВОД. С писмо, изх.№ 20-00-4759/10.08.2011 г. е получен отговор от италианската данъчна администрация, в който е отразено следното: „Италианската фирма не извършва дейност на декларирания адрес, там няма сграда и не се открива дружеството. Извършено е малко плащане по получените фактури. Всички сделки са счетени за фиктивни.Трите фактури, издадени на българското дружество са на почти същата стойност с тези, получени от българското дружество”. Ревизиращият екип е присъединил и получената информация, с изх.№ 24-20-2649/15.08.2012 г.от Дирекция „ЦЗР” при ТД на НАП, в която е отразено, че от 30.06.2010 г. италианското дружество е декларирало нов адрес на седалището си; служители на италианската данъчна администрация са посетили и двата адреса, на

които няма никакви следи от фирмата; италианският търговец се разследва от финансовата полиция; фирмата няма складове за съхранение на получените стоки; посоченият в транспортните документи адрес за доставка на стоките е фиктивен.

В представите международни товарителници като превозвач е посочен [фирма]. В хода на ревизията е извършена насрещна проверка на този превозвач, при която е установено, че: търговецът притежава два товарни автомобили, с д.к. [рег.номер на МПС] и СО 41 03 ЕК. Направено е запитване до ГД „Гранична полиция”, по което е получен отговор, с вх.№ 10-14-00-80/08.08.2012 г., в който е отразено, че за м. 08 и 09 2009 г. в автоматизирания информационен фонд „Граничен контрол” няма записи за преминаване през ГКПП на РБ на посочените два товарни автомобили, собственост на [фирма], но след 01.01.2007 г. на ГКПП не се извършва пълен контрол на влизащите и излизащите от страната МПС. Установено е, че както ревизираното дружество, така и превозвачът, представят един и същи екземпляр на ЧМР – вторият екземпляр, който трябва да придружава стоката и би следвало да е предаден на италианския получател.

За същия данъчен период ревизиращият орган приема, че липсват доказателства за реалност на сделките по издадените от [фирма] фактури №№ 49/14.09.2009г., 51/18.09.04.2009г. и 53/28.09.2009 г. поради което е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 52 794,38 лв. Изводите си данъчният орган обосновава с: неосказано съдействие от доставчика в хода на ревизията; липсата на доказателства относно предходен доставчик, за осчетоводяване на прихода в счетоводството на доставчика, както и липсата на данни за плащане на наем от този доставчик за склад за съхранение на стоката.

Относно ВОД към „А. Т. I.-Е.”:

Доначисленият ДДС е в размер на 33 602,57 лв. От ревизираното дружество са представени: комисионен договор от 01.07.2009 г. между [фирма] в качеството си на комисионер се съгласява от свое име и за сметка на комитента [фирма] да посредничи при покупката на стоки, собственост на комитента, като при намиране на конкретен клиент собствеността върху стоките се прехвърля на комисионера и в следствие от комисионера на крайния клиент. Комитентът се задължава да заплати на комисионера възнаграждение в размер, равняващ се на разликата между цените, на което е продадена стоката на крайния клиент, и цената, заложена в ценовата листа на комитента. Представени са и копия от ф/ри №№ 339/ 28.08.2009 г. и 340/28.08.2009 г. с издадени фискални бонове. Ревизираното дружество е включило процесните фактури в дневника си за покупки. Извършена е насрещна проверка на [фирма], в хода на която са представени фактури №№ 96/03.06.2009 г., 98/09.06.2009 г., 99/09.06.2009г., 100/12.06.2009 г. и 102/22.06.2009 г. на обща стойност 477 865,75 лв., издадени от предходния доставчик [фирма] с предмет хоби ленти, уплътнители, изолирбанд, текст ленти, глйдери, дунапрен, опаковъчна лента, лента за боядисване, както и фискални бонове на обща стойност 225 865,75 лв. за заплащане на част от закупените от този предходен доставчик стоки. В хода на насрещната проверка относно [фирма] е установено, че: фискалното устройство е регистрирано на 17.10.2006 г.; фирмата притежава 7 бр. транспортни средства; има назначени по трудов договор 8 лица, на които изплаща заплати по ведомост; притежава закупен имот в [населено място]-Нови Искър.

По отношение на осъществените ВОД са представени фактури/инвойс №№

25/08.06.2009 г., 26/24.06.2009 г., 27/27.07.2009 г., 28/30.07.2009 г., 29/30.07.2009 г. с получател”: „А. Т. I.-Е. S.”. Представени са и 21 бр. приходни касови ордери за осчетоводени подебитна с/ка 501 Каса получените плащания от „А. Т. I.-Е. S.”.

Ревизираното лице е представило фактури за извършени ВОД към румънското дружество №№ 30/29.08.2009 г. и 31/29.08.2009 г., с предмет продажба на стока по комисионен договор. В хода на ревизионното производство в съответствие с чл. 5 от Регламент ЕС 1798/2003 до румънската данъчна администрация е изпратена молба за информация. В получения отговор е отразено, че: румънското дружество е deregистрирано от 12.01.2010 г.; срещу него е започнато наказателно производство и криминално разследване; негови представители не са открити на декларирания адрес; няма информация и документи, свързани с дейността му; управител на румънското дружество е българският гражданин Е. Т., който посочва; според приобщената от ответника към настоящето производство информация, получена от румънските данъчни органи по повод други запитвания относно същото румънско дружество, управителят Т. е декларирал, че придобитите по ВОД стоки са съхранявани в нает склад от друго румънско дружество, като последното от своя страна при извършена проверка декларира, че никога не е имало каквито и да е бизнес отношения с Т.. С писмо вх.№ 10-36-01-08/07.08.2012 г. от МВР-СДВР – сектор „Б. документи за самоличност” отговаря, че в Националния автоматизиран фонд на българските лични документи няма данни за лице с името Е. Т., но за да бъде направена пълната справка е необходимо данъчните органи да посочат ЕГН на лицето.

Въз основа на горното ревизиращият орган е приел, че липсват данни за реално осъществена вътрешнообщностна доставка.

По делото е изслушана и приета съдебно-счетоводна експертиза, която дава заключение, че: [фирма] е осчетоводила получените от „Ел Ем Т.” стоки по процесните фактури както следва - по дебитна сметка 3041 Стоки на склад, дебитна сметка 4531 Начислен данък върху покупки и кредитна сметка 401 Доставчици; от анализа на представените хронологични аналитични разпечатки на сметки 3041 Стоки на склад, 411 С. и 7021 Приходи от продажбана едро се установява, че процесните стоки са предмет на облагаеми доставки - осъществен ВОД; фактурирането на вида стока съответства на това наименование, което е заведено по аналитичните партии; в счетоводството на жалбоподателя няма данни за документиран транспорт, тъй като същият се е осъществявал от [фирма] за сметка на получателя.

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в законоустановения срок от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт и след като е осъществено обжалването по административен ред съобразно изискванията на чл.156, ал.2 ДОПК.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Настоящият съдебен състав с оглед направените по-горе констатации намира, че атакуваният РА № [ЕГН]/16.11.2012 г. е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 118, ал. 2 ДОПК, във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за НАП, в кръга на

определените му правомощия съгласно З. № К 1205525/31.08.2012 г., и в предвидената форма, съгласно чл. 119 и чл. 120 ДОПК, включително разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размера на обжалваните задължения. Предвид разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, РД е неразделна част от РА и в този смисъл може да се приеме, че мотивите на РД са и мотиви на РА.

По отношение на непризнатото право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 52 794,38 лв. лева по фактури №№ 49/14.09.2009г., 51/18.09.04.2009г. и 53/28.09.2009 г., издадени от [фирма]:

Ревизиращият орган е приел, че липсват данни за реалност на доставките, като се е обосновал с: неосказано съдействие от доставчика в хода на ревизията; липсата на доказателства относно предходен доставчик, за осчетоводяване на прихода в счетоводството на доставчика, както и липсата на данни за плащане на наем от този доставчик за склад за съхранение на стоката. В решение № 1002/05.06.2013 г. ответникът е добавил и аргумент за това, че касовия апарат на този доставчик има прекратена регистрация на 12.08.2009 г.

Тези изводи за нереалност на доставките са неправилни. Вярна е тезата на ответника, че фактурата сама по себе си не е данъчно събитие по смисъла на закона, което от своя страна изисква да бъде направена конкретна преценка по всяка една доставка, свързана с наличието на материална, техническа и кадрова обезпеченост на доставчика, счетоводни отразявания и пр. Но при преценката на тези допълнителни обстоятелства са поставени редица изисквания и ограничения, въведени и в практиката на С. / Решение от 27.09.2007 г. по дело С-409/07/.

На първо място в оспорения РА не са обсъдени събраните в хода на първата ревизия доказателства. След отменителното решение ревизиращият екип е изпратил отново ИПДПОЗЛ до този доставчик и след като този път не е получил документи, обосновава извод за неосказано съдействие в хода на ревизията, с което мотивира и нереалност на доставките. Но от представените по делото доказателства се установява, че при първоначалната ревизия е извършена насрещна проверка на [фирма] и този доставчик е представил всички изисквани документи и обяснения, които са преценявани в отменения РА, но необяснимо не са намерили място в оспорвания РА. Съгласно отменения РА № [ЕГН]/26.09.2011 г. [фирма], с вх.№1453-00-14870#1/08.12.2009 г. управителят на дружеството е представил освен издадените на жалбоподателя процесни фактури и доказателства относно предходния доставчик на фактурираната стока: Протокол № 13/04.09.2009 г. с доставчик „Ф.” Испания и получател [фирма], инвойс фактура № 12249/04.09.2009 г., заедно с придружителни документи – международна товарителница, търговски документ, плащане по банков път.; Протокол № 14/07.09.2009 г. с доставчик „И. С.Л.” Испания и получател [фирма], инфойс фактура №

A/64034/07.09.2009 г. и придружителни документи – международна товарителница, търговски документ, плащане по банков път.; Протокол № 15/08.09.2009 г. с доставчик „В.” Б. и получател [фирма], инвойс фактура № 08000150/08.09.2009 г. и придружителни документи - международна товарителница, търговски документ, плащане по банков път. Ревизиращият орган е установил също така, че издадените на жалбоподателя фактури са отчетени в дневника за продажби за съответните периоди и са осчетоводени по счетоводните сметки на дружеството. Представен е и договор за съхранение между този доставчик и [фирма]-гр.Д., съгласно който месокомбината приема да съхранява доставените от [фирма] стоки в склад и да извършва товаро-разтоварителни дейности срещу заплащане. С оглед на изложеното необоснован се явява изводът на ревизиращия орган, че липсват данни относно предходен доставчик. Колкото до липсата на нова регистрация на касовия апарат и на документи за платен наем към [фирма], съдът намира, че въз основа на това не може да се обоснове липса на реалност на доставките, след като са представени достатъчно доказателства, доказващи действителното им извършване. Ревизиращият орган се е позовал също така и на липсата на данни за счетоводни записвания за този доставчик. Липсата на данни за счетоводните записвания у доставчиците не може да обуслови нереалност на доставките. В тази насока съдът взе предвид и Решение на С. от 13.02.2014 г. по дело С-18/13, което в т.47 казва, че „неизпълнението от страна на доставчик на услуги на някои счетоводни изисквания не може да постави под въпрос правото на приспадане, с което разполага получателя на услугите, що се отнася до платения за тях ДДС, когато фактурите за предоставените услуги съдържат цялата изискуема информация по чл. 226 от Директива 2006/112”. В този смисъл е и т.32 от Решение на С. от 06.09.2012 г. по дело С-324/11 – „Правото на приспадане може да бъде отказано само когато данъчният орган установи, въз основа на обективни данни, че получателят на фактурата е знаел или е трябвало да знае, че сделката, която обосновава правото на приспадане, е част от данъчна измама, извършена от посочения издател или от друг стопански субект нагоре по веригата на доставки”.

Ревизиращият орган обосновава нереалност на доставката от [фирма] като приема, че с тези доставки не е осъществен ВОД към „М. С. I.-Е. S.. – Италия.

За да приеме, че ВОД към „М. С. I.-Е. S.” – Италия не са осъществени ревизиращият екип се е позовал на данни, получени в отговор от италианската данъчна администрация, както и на извършената насрещна проверка на превозвача [фирма]. Съгласно чл.53, ал.2 ЗДДС документите, удостоверяващи извършването на вътреобщностната

доставка, се определят с правилника за прилагане на закона. Тези документи са изброени изчерпателно в чл.45 ППЗДДС, разделени в две групи: документ за доставката - фактура за доставката, в която, когато получателят е регистриран за целите на ДДС в друга държава членка, се посочва идентификационният номер по ДДС на получателя, издаден от държава членка, под който номер му е извършена доставката / чл.45, т.1, б."а" ППЗДДС/ и документи, доказващи изпращането или транспортирането на стоките от територията на страната до територията на друга държава членка - транспортен документ или писмено потвърждение от получателя или упълномощено от него лице, удостоверяващи, че стоките са получени на територията на друга държава членка - в случаите, когато транспортът е за сметка на доставчика или на получателя, но е извършен от трето лице /чл.45, т.2, б."а" ППЗДДС в приложимата за ревизирания период редакция ДВ бр.10/15.12.2006 г./ Ревизиращият екип се позовава на известни неточности в попълването на ЧМР, от което също се прави извод за нереалност на ВОД. В тази насока съдът взе предвид следното:

Съгласно чл.9 от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки товарителниците, до доказване на противното са годни доказателствени средства, удостоверяващи условията на договора за превоз и получаването на стоката. Нередовността им на основание чл.4 от същата Конвенция не засяга нито съществуването им, нито действието на договора за превоз. Поради това непопълването на отделни колонки в тях, преценени като липсващи реквизити, са ирелевантни и не ги прави недостоверни като документи, удостоверяващи факти относно извършения транспорт. Въпреки че, съгласно закона представянето на тези документи е алтернативно, по делото са представени и двата вида документи – фактури с получател италианското дружество, като идентификационният номер е потвърден от италианските власти, и международни товарителници за извършения транспорт. Представени са и писмени потвърждения за получената стока /том 2, л.л.400,409 и 420/. Неоснователно е и изложението в ревизионния акт за липса на каквато и да е търговска кореспонденция с италианското дружество. Преди всяка доставка „М. С. I.-E. S. е изпращал писмени уведомления / т.2, л.л. 402,411 и 418/ кога да бъде осъществена доставката и с какъв транспорт ще се извърши, а след получаването на стоката са изпращани съответните писмени потвърждения. Представени са и писмените заявки от италианското дружество до превозвача [фирма]/ т.1, л.л.279,282 и 285/, както и издадените от този превозвач фактури за извършения транспорт. Неоснователен е и изводът на ревизиращия екип за нереалност на ВОД, тъй като транспортните средства, с които е превозвана стоката, не са регистрирани при преминаване през ГКПП. В

случая е налице позоваване само на първата част от полученото писмо от ГД „Гранична полиция” рег.№ 37337/06.08.2012 г. / т.1, л.188/. По-нататък в същото писмо обаче се казва, че след 01.07.2007 г. гражданите на ЕС не подлежат на задължително включване в автоматичната информационна система „Граничен контрол”, поради което след тази дата не се съдържат данни за всички пътувания на българските граждани и управляваните от тях МПС. Фактът, че италианското дружество не е намерено на посочения адрес и е обект на разследване сам по себе си не обосновава нереалност на ВОД. В тази насока следва да се има предвид и решението на С. от 27.09.2007 г. по дело С-409/2007, в което се казва, че не се допуска компетентните органи на държавата-членка на доставката да задължават даден доставчик, който е действал добросъвестно и е представил доказателства, установяващи на пръв поглед правото му на освобождаване на дадена вътреобщностна доставка на стоки, да заплати впоследствие ДДС върху тези стоки, когато тези доказателства се окажат с невярно съдържание, без обаче да бъде установено участието на споменатия доставчик в данъчната измама, доколкото той е взел всички разумни мерки в рамките на своите възможности, за да се увери, че осъществяваната от него вътреобщностна доставка не го довежда до участие в такава измама. По делото нито има твърдения, нито са събрани доказателства за извършване на процесните сделки с цел измама или злоупотреба с данъчни права. Липсват и доказателства, че жалбоподателят е знаел и е следвало да знае, че фактурираните доставки са част от данъчна измама. В контекста на цитираното решение на С., постановено в процедура по преюдициално запитване, не може да се приеме за доказано, че доставчикът в случая е участвал в данъчна измама и при липсата на такова доказване да бъде санкциониран с начисляване на ДДС по процесната доставка. С оглед гореизложеното настоящият съдебен състав счита, че обжалваният РА следва да бъде отменен тази част като незаконосъобразен.

По отношение на ВОД към „А. Т. I.-Е.”:

Мотивите на ревизиращия орган за непризнаването на ВОД са сходни с предходните ВОД - липса на писмени договори, заявки или друга търговска кореспонденция, липса на данни декларираните в ЧМР транспортни средства да са преминали ГКПП, липса на банкови парични преводи. Посочва се, че жалбоподателят не е извършил предварителни проверки на румънското дружество относно неговата надеждност и платежоспособност, както и дали собствениците са български граждани. Пзовавайки се на горното и на получените сведения от румънските данъчни власти, се приема, че ВОД не е осъществен, налице е доставка

е на територията на страната, поради което е начислен дължим ДДС. Тези изводи са неправилни.

По делото е са представени фактури за доставката, в които се посочва идентификационният номер по ДДС на получателя, издаден от Р., под който номер му е извършена доставката. Този идентификационен номер е потвърден от румънските власти /т.2, л.448/. С това са изпълнени изискванията на чл.45, т.1,б."а" ППЗДДС. Представено е и писмено потвърждение от получателя на стоката /т.2, л.453/, както и уведомление от румънското дружество до жалбоподателя, че доставката ще се осъществи на 28.08.2009 г. с транспорт от [фирма] за сметка на получателя. Представени са ЧМР за извършения транспорт – изискуемите се документи по чл.45,т.2,б."а" ППЗДДС в приложимата за ревизирания период редакция. Доказателства са плащане са издадени приходни касови ордери, тъй като плащането се е осъществявало на ръка в офиса на жалбоподателя. По делото е доказано, че румънското дружество е декларирало осъществяваните вътрешнообщностни придобивания в издадените от него V. декларации.

Ревизиращият орган се е позовал също така на информацията, получена в отговор на отправеното запитване до румънските данъчни власти, в която се казва, че румънското дружество е deregистрирано от 12.01.2010 г., негови представители не са открити и е започнало криминално разследване. С. по себе си тези данни не могат да обосноват извод за нереалност на ВОД. Както бе посочено по-горе по делото нито има твърдения, нито са събрани доказателства за извършване на процесните сделки с цел измама или злоупотреба с данъчни права. Липсват и доказателства, че жалбоподателят е знаел и е следвало да знае, че фактурираните доставки са част от данъчна измама.

Прави се довод и от писмото на МВР-СДВР – сектор „Б. документи за самоличност“, че в Националния автоматизиран фонд на българските лични документи няма данни за лице с името Е. Т., но не се взема предвид втората част на същото това писмо, в което се казва, че за да се направи пълна справка е необходимо да се посочи ЕГН на лицето.

Относно липсата на регистрация на транспортните средства при преминаване през ГКПП съдът изложи своите мотиви по-горе.

И тук липсват твърдения или доказателства за извършване на процесните сделки с цел измама или злоупотреба с данъчни права. Липсват и доказателства, че жалбоподателят е знаел и е следвало да знае, че фактурираните доставки са част от данъчна измама.

С оглед изложеното съдът счита, че жалбоподателят е доказал извършените от него ВОД по реда, предвиден в чл.45 ППЗДДС, като ревизионният акт следва да бъде отменен и в тази му част като незаконосъобразен.

Предвид изхода на делото, своевременно направеното искане и на основание чл.161, ал.1 ДОПК на жалбоподателя следва да се присъдят направените разноски по делото – д.т. 50 лв., депозит за вещо лице – 400 лв. и възнаграждение за адвокат – 5 000 лв. или общо 5 450 лв.

Мотивиран така и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 20-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Ревизионен акт № [ЕГН]/16.11.2012 г., издаден от Я. Е. В.-П. - главен инспектор по приходите при ТД на НАП – С., в частта, потвърдена с Решение № 1002/05.06.2013 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” /ОДОП/ при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" при ЦУ на НАП-С. да заплати на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [улица], ап.7, разноски по делото в размер на 5 450 /пет хиляди четиристотин и петдесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: